

[Brorsen.]

ment for at ophæve de frivillige Korps, og den højtærede Minister har heller ikke fremført noget, da han sidst var oppe.

Hvad angaar Militærmusikken, havde jeg Indtryk af, at Ministeren var lidt famlende, og at han egentlig ikke vilde have saa forfærdelig meget imod, om vi fik Militærmusikken tilbage. Han sagde ganske vist, at hvis vi skulde have en Ordning som den, vi havde i 1922, vilde det koste over 1/2 Mill. Kr. Men det er jo ikke nødvendigt, vi kan simplificere det. Jeg for mit Vedkommende har sagt, at naar vi foruden Gardens Musikkorps havde 4, var det tilstrækkeligt. Jeg har heller ikke ment, at det skulde være Statstjenestemænd. De paagældende kan jo blive honorarlønnede, saa kan man hurtigt komme af med dem, og det synes jeg i og for sig ogsaa er det rimeligste. Vi har jo mange arbejdsløse Musikere gaaende. Bestræbelserne fra Socialdemokratiets Side gaar jo stadig ud paa at faa de arbejdsløse i Arbejde, og der er jo en Mulighed for at faa en hel Del i Arbejde, hvis vi genopretter i alt Fald nogle af disse Musikkorps. Hvorfor skal det hele være saa fladt og graat her i dette Land? Det er mig ubegribeligt. Naar man nu, hvad vi anerkender, vil beholde den almindelige Værnepligt, synes jeg, vi skulde bidrage til at skabe nogen Fæst og Glæde for de unge Soldater i den Tid, de aftjener deres Værnepligt. Jeg for mit Vedkommende mindes i alt Fald fra min Soldatertid — og det samme gælder vist mange af de gamle Soldater, der er til Stede i denne Sal —, hvilken Glæde det var efter anstrengende Marcher at høre Militærmusikken. Det er jo ikke et økonomisk Spørgsmaal. De Herrer stiller jo Forslag om, at der skal anvendes 44,3 Mill. Kr., og hvad Rolle spiller det saa, om man gaar op til 44,5? Det hele kan ordnes for 200 000 eller 250 000 Kr., saa jeg henstiller fremdeles, at man overvejer dette Spørgsmaal i det kommende Udvalg.

Der er, som sagt, mange Ting i den foreslaaede Ordning, jeg kan anerkende. Den almindelige Værnepligt er vi ogsaa nu enige om i denne Sal med Undtagelse af det ærede Medlem Hr. Oluf Pedersen — vi kan sige, at han er den sidste Mohikaner. Jeg kunde, hvad jeg imidlertid slet ikke skal gøre, citere mange Udtalelser, der

viser, hvorledes man navnlig fra radikal, men ogsaa fra socialdemokratisk Side har ivret imod den almindelige Værnepligt, men nu er vi ogsaa enige, og det anerkender jeg i allerhøjeste Grad.

I det hele taget kunde der jo siges meget angaaende hele den Frontforandring, der er sket fra Socialdemokratiets Side. Vi er kommet paa Talefod, det indrømmer jeg fuldt og helt, men derfor kan der naturligvis være Ting, om hvilke vi er uenige, og jeg har ogsaa peget paa forskellige Ting i Forslaget, som jeg mener ikke er tilfredsstillende. Den højtærede Forsvarsminister har jo her fremsat Udtalelser af en saadan Art, at han, hvis han havde povet at fremsætte dem for nogle faa Aar siden, øjeblikkelig var blevet sendt til Marotts Brigade. Jeg synes, at Socialdemokratiet i tidligere Aar har behandlet denne Sag paa en fuldkommen uforsvarlig Maade, men der er ogsaa sket en Forandring her, som vi kan anerkende. Hvorledes de saa vil komme ud af det med deres Vælgere, det maa de om.

Jeg har nogle enkelte Bemærkninger at gøre til de Medlemmer, der har talt her. Til det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft vil jeg sige, at jeg naturligvis er fuldstændig enig med ham i, at det ikke særlig er os to, der skal staa og diskutere med hinanden, og det var heller ikke Meningen med den Udtalelse, jeg fremsatte. Men det er jo noget, der særlig har været Genstand for Omtale, efter min Mening med fuld Ret, at der skal være tilstrækkeligt Materiel til de Rammer, man fastsætter. Man har navnlig talt om, og med Rette, at Flaaden efterhaanden er kommet meget langt ned. Her maa jeg, der har haft saa uhyre meget med de Ting at gøre, have Lov til at sige, at vi i sin Tid anstrenge os for netop med Hensyn til Flaadens Opbygning at stille et rundeligt Beløb, nemlig 4 1/2 Mill. Kr. aarlig, til Raadighed til Nybygninger, og for saa vidt som man havde faaet det gennemført, kunde man have bygget for ca. 25 Mill. Kr. mere i de 9 Aar, der er gaaet fra 1928 til nu. (*Christmas Møller: 1932!*). Ja, hvad skulde vi gøre? vi kunde jo ikke blive enige med det ærede Medlem, og vi kunde jo ikke blive ved med 1922-Ordningen, der efterhaanden var blevet fuldstændig umoderne. Jeg sagde for Resten